U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jana Rutsche, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. V.,** zastoupeného JUDr. Františkem Výmolou, advokátem se sídlem Husníkova 2080/8, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2010, č.j. OAM-261/ZA-14-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2011, č. j. 28 Az 55/2010 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Františku Výmolovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5760 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal dne 15. 7. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 9. 2010, č.j. OAM-261/ZA-14-ZA14-2010, stěžovateli nebyla mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností.

Stěžovatel uvádí, že kasační stížnost se opírá o důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tzn. namítá vady správního řízení a nezákonnost napadeného rozsudku.

Namítané vady správního řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že správní orgán i krajský soud neshromáždily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, především k namítané otázce související s obavou stěžovatele o život v Kyrgyzstánu z důvodů, které stěžovatel uvedl v předchozích podáních a na něž odkázal. Krajský soud se dle jeho názoru nevypořádal dostatečně s jeho životní situací, kdy po stěžovateli nelze spravedlivě požadovat, aby žil v zemi, v níž nikdy nepobýval a neovládá ukrajinský jazyk. Za absurdní považoval závěr krajského soudu, že pokud hovoří rusky, domluví se i na Ukrajině. Správní orgán i krajský soud se dle něho zabývaly více obecnými zprávami od organizací místo toho, aby se věnovaly jeho případu. Navíc nebyly opatřeny zprávy o stavu národnostní otázky mezi Uzbeky a obyvatelstvem Kyrgyzstánu, na což stěžovatel poukázal již v žalobě.

Dále stěžovatel uvedl, že správní orgán neposuzoval jeho věc objektivně a neshromáždil jím navržené důkazy související s posouzením institutu humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Vyjádřil přesvědčení, že zákonné podmínky pro jeho udělení naplňuje, neboť pokud by této žádosti vyhověno nebylo, byl by násilně vystěhován do země, v níž nikdy nežil, nemá tam zázemí, majetek, rodinu ani jiné možnosti adaptace. Své postavení přirovnal k postavení osoby postižené humanitární katastrofou.

Žalovaný tak dle jeho názoru porušil ustanovení § 32 odst. 1 správního řádu, protože nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Kdyby tyto své zákonné povinnosti plnil, musel by dospět k závěru, že stěžovatel podmínky pro udělení azylu splňuje. Krajský soud pak tyto nedostatky nenapravil a také on rozhodoval na základě nedostatečného a neúplného skutkového zjištění.

Navíc nedostatečně zjištěný skutkový stav ovlivnil i právní posouzení věci. Dle stěžovatele měl žalovaný zajistit naznačené důkazy týkající se národnostní otázky mezi cizinci na Ukrajině a v Kyrgyzstánu, dále pak důkazy o stavu jeho majetku a majetku jeho rodiny v uvedených zemích. Tím by bylo postaveno na jisto jeho majetkové a sociální zázemí a postavení v těchto zemích, kdy jedné je občanem, ale nikdy v ní nežil, v druhé pak sice žil s rodiči, ale není jejím občanem.

Stěžovatel ze shora uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí i rozsudek krajského soudy byly vydány v souladu se zákonem. V případě stěžovatele neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel nenaplňuje ani podmínky § 13 tohoto zákona a ani zvláštního zřetele hodné důvody dle § 14 téhož zákona. Nebyly prokázány ani zákonné důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b téhož zákona. Dle žalovaného bylo ve věci provedeno podrobné dokazování, byly shromážděny všechny podklady potřebné pro rozhodnutí a žalovaný se také zabýval všemi skutečnostmi, které stěžovatel ve správním řízení uvedl. Upozornil, že institut mezinárodní ochrany nemůže být zneužíván k obcházení zákona o pobytu cizinců, jehož ustanovení měl dle jeho názoru stěžovatel využít, pokud má zájem

v České republice pobývat a studovat. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pro stručnost lze odkázat na precedenční usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, tento a všechna další rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém byl podrobně vymezen institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany. Podle tohoto usnesení se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech:

1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu,
2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně,
3) nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně),
4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud v daném případě přijatelnost kasační stížnosti neshledal. Ostatně ani sám stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnost věcně projednat a zabývat se tak podrobně všemi jeho věcnými námitkami.

Namítal totiž v podstatě pouze to, že skutkový stav věci byl krajským soudem zjištěn nedostatečně, neboť neshromáždil dostatečné podklady vztahující se k jeho obavě o život v Kyrgyzstánu, a neprovedl jím navrhované podrobnější dokazování ohledně vztahů mezi Uzbeky a obyvatelstvem Kyrgyzstánu a ohledně jeho majetkového stavu.

Uvedené stížní námitky se však pod shora vymezená kritéria institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. rozhodně podřadit nedají. Nejvyšší správní soud proto již pouze stručně dodává, že dle jeho názoru krajský soud zjistil skutkový stav věci přesně, dostatečně a v úplnosti. Zabýval se všemi námitkami stěžovatele a své závěry podrobně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Případné doplňování dokazování ohledně shora uvedených otázek pak považuje za nadbytečné, neboť tyto otázky nepředstavují relevantní aspekty pro rozhodování o naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

K námitce nedostatečnosti soudního přezkumu ohledně rozhodnutí žalovaného neudělit stěžovateli humanitární azyl lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, v němž byl vymezen smysl tohoto institutu. Soudní přezkum rozhodnutí o humanitárním azylu je přitom omezen na to, zda není v rozporu se zákazem „*libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených*

náležitostí demokratického a právního státu“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, publ. pod č. 112/2004 Sb. NSS, či ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 52). Takového pochybení se žalovaný ve správním řízení nedopustil.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů, a proto kasační stížnost odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2011, č. j. 28Az 55/2010 - 77, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy obhajoby, doplnění kasační stížnosti) ve výši 2 x 2100 Kč, a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Protože zástupce stěžovatele doložil, že je registrován jako plátce DPH, byla odměna o tuto hodnotu povýšena. Částka v celkové výši 5760 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu